

Aytül Akal

SÜPER GAZETECİLER-4

BELALİ
DAVETİYE

tudem

Aytül Akal

••
SÜPER
GAZETECİLER-4
BELALİ DAVETİYE

SÜPER GAZETECİLER-4 BELALİ DAVETİYE

© 2012, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Özge İpek Esen
KAPAK RESMİ: Zeynep Özatalay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli, Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2009
Yirmi Birinci Baskı: Eylül 2021 (3000 adet)
(İlk yirmi baskı toplam 55.500 adet)

ISBN: 978-605-285-609-3
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Aytül Akal

••
SÜPER
GAZETECİLER-4
BELALİ DAVETİYE

© tudem

Bölmeler

Posta Kutusu ...	9
Negatif Elektrik ...	16
Evlenen Kim? ...	19
Söylenemeyenler ...	23
Valiz Krizi ...	26
Uçakta ...	29
Karşılama Töreni ...	33
Tuvalet Konukları ...	37
Tuvalet Esprileri ...	40
Yener'in Parlak Fikri Başına İş Açıyor ...	44
Yalan Büyüyor ...	47
Altı da Yalan Üstü de ...	52
Kamera ...	56
Kamera Şakası ...	61
Televizyon Kanalı ...	63
İşaret Dili ...	67
Yine de Yalnız ...	70
Akşam Yemeği ...	73
Selin ve Halası ...	77
Garip Şeyler ...	80
Neler Oluyor? ...	85
Kim Haklı? ...	89
Hala Geliyor ...	93
Evren Otelde ...	97
Bilgisayarcıyı Ziyaret ...	101
Çevirmenle Tanışma ...	104
Durum Değerlendirmesi ...	107
CD'de Ne Var? ...	113
Selin Görevde ...	117
Banka Hesabı ...	121
Banka ile İş Birliği ...	124
Tuzak Kuruluyor ...	128
Yemekte ...	134

Elmas Kolye ...	138
Gece Konukları ...	141
Hala Öğreniyor ...	145
Sabah Kahvaltısı ...	150
CD Yola Çıkıyor ...	155
Suçlu Kim? ...	159
Kasa Açık ...	161
Kolye Nerede? ...	165
Beşinci Kat ...	168
Havuz Keyfi ...	171
Sakin Bir Gece ...	175
Azmi Yine Ortalarda ...	178
Selin Kimin? ...	182
Azmi Zor Durumda ...	186
Telefon Trafığı ...	189
Tuvalette ...	193
Elmas Kolye ...	197
Karizma Sıfır ...	201
Sahtelerle Gerçekler Ayrılıyor ...	205
Polis Yine Otelde ...	210
Düğün Sabahı ...	214
Düğüne Hazırlık ...	217
Düğün Gecesi ...	220
Gizli Ziyaret ...	224
Boş Sandalyeler ...	229
İpucu Arayışı ...	232
Eski Yolda ...	234
Çeviri Kitaplar ...	239
Dönüş Yolunda ...	243
Olay Çözülüyor ...	246
Gerçek Tatil ...	250

Evren

Arkadaşı Yener'in parlak fikirlerini uygulamaya geçirmekte usta. Bilgisayarı iyi kullanıyor, fotoğraf çekmeyi seviyor ve sihirbazlık numaraları yapmaya bayılıyor. Yan yana geldiklerinde hemen kızardığından, Elif'e karşı olan duygularını anlamakta zorlanıyor. Bu nedenle Yener'in alaylarına katlanmak zorunda kalıyor. Babası doktor, annesi ev kadını. Ergenlik çağına girip girmediği konusunda epeydir annesinin takibinde.

Selin

Yazmaya ve resim yapmaya meraklı. İleride güzel sanatlarla ilgili bir meslek edinmeyi hayal ediyor. Gazeteci, dekoratör ya da tasarımcı olmak da istediği meslekler arasında. Süper Gazete için çalışarak, gazetecilik konusunda deneyimlerini artırmayı, böylece ileride ne yapacağına dair daha kolay karar verebileceğini düşünüyor. Yardımsever, çalışkan bir kız. Kitap okuyor, kendini sürekli geliştiriyor. Babası iş adamı, annesi öğretmen.

Yener

Anne babası yıllar önce ayrılmış. Banka müdürü olan annesiyle yaşıyor. Arkadaşları arasında ilginç fikirleri ve esprileri ile tanınıyor. Bilgisayarı iyi kullanıyor ve grafik işleri yapmayı seviyor; bu nedenle Süper Gazete'nin düzenlemesini o yapıyor. Annesi ile aralarında güven dolu bir ilişkileri var. Süper Gazete fikri ondan mı çıktı, yoksa Evren'den mi hatırlamasalar da ileride gazeteci olmak düşüncesi iki arkadaşın da aklından geçiyor.

Elif

Meraklı, sorgulamayı seven, araştırmacı bir kız. Güvenilir bir arkadaş. Evdeki sorunlarını okul hayatına yansıtılmaya dikkat ediyor. Ünlülerin adreslerini biriktirmeyi seviyor. Annesi apartman görevlisi, babası belediyede çaycı. Bu nedenle herkesten daha çok çalışarak dilediği üniversiteye kendi çabasıyla girebilmeyi hedefliyor. Kafasına koyduğunu başarabileceğinden emin. Kardeşi Arif'le zaman zaman çekişiyor.

Posta Kutusu

Okul servisinden inip, giriş merdivenlerini zıplayarak tek adımda çıktı. Cebinden çıkardığı anahtarlığı parmağının ucunda sağa sola döndürüp çıkan metalik sesle tempo tutarken, öbür eliyle posta kutusuna uzandı; her zaman kilitsiz duran metal kapağı açtı. Aslında beklediği bir şey yoktu, çoğu kez faturalar ya da gereksiz ilanlarla dolu olurdu; yine de okul dönüşü kutuya göz atma alışkanlığından vazgeçemiyordu.

Yeni açılan pizzacının tanıtımı, ilaçlama servisinin el ilanı, yeni yapılan bir sitenin kataloğu ve rakiplerinden ucuza saç kestiğini iddia eden kuaförün fiyat listesi arasında, kalın, abartılı denecek kadar büyük ve sert bir zarf dikkatini çekti. İlanları bir yana itip hemen zarfı aldı.

‘Hoppala! Benim adıma gelmiş! Ne olabilir ki?’

Yener, giderek ağırlaşan sırt çantasından bir an önce kurtulmak için kapıyı açıp çantayı girişteki ayakkabılığın önüne fırlattı. Zarfın içindeki kalın kartonu merakla dışarıya çekmeye çalışırken içeriden bir ses duydu. Birisi hıçkırıyordu sanki... Salondan geliyordu...

“Anne?”

Seher Hanım koltukta oturmuş, yüzünü elindeki kâğıt mendile gömmüştü. Sehpanın üzerindeki yığına ve sehpa da yer bulamayıp

yerlere saçılmış ıslak mendillere bakılırsa, Seher Hanım epeydir evdeydi ve uzun bir süredir ağlıyordu...

“Anne, bir şey mi oldu? Bu saatte neden evdesin?”

‘Yoksa işten mi çıkarıldı?’ diye geçirdi içinden korkuyla. Son aylarda kriz ya da başka bahanelerle işten çıkarılmalar olduğunu duymuştu. Sınıf arkadaşları arasında annesi ya da babası işsiz kalanlar vardı; ne demek olduğunu biliyordu. Ya annesi de atıldıysa? Kirayı nasıl verir, okul masraflarını nasıl öderlerdi?

Yener küçüken, annesinin neden çalışması gerektiğini bir türlü anlayamaz, okuldan döndüğünde onu evde bulmayı özlerdi. Bu konudaki ısrarları ise annesini üzmemekten başka bir işe yaramazdı. Annesiyle babası boşandıktan sonra, babasını çok az görmüştü ve maddi olarak onlara bir katkısı olmadığını biliyordu. Acaba annesi mi istememişti, yoksa babası mı yardım etmeye yanaşmıyordu? Bu konuları hiç konuşmamıştı annesiyle. Yener o zamanlar küçüktü; ama işte büyümüştü artık ve yetişkinleri ilgilendiren konularda rahatlıkla konuşabilirlerdi.

“İşle ilgili bir sorun mu var anne? Bu saatte bankada olmalıydın...”

Seher Hanım durduramadığı hıçkırıklarının arasında evet mi, hayır mı dediği belirsiz bir baş sallamasıyla yanıtladı Yener’i. Yener bir süre ne yapacağını bilmez hâlde durup annesine baktı, sonra cam sehpadaki mendil yığınının altından köşesi görünen kalın zarfa gözü kaydı.

Buruşturulmuş ıslak mendillere değmemeye çalışarak, zarfı parmak ucuyla tutup çekti. Dikkatli davranmasına rağmen kâğıt yığınının neredeyse tamamı döküldü yere. Annesi hiçbir şeyi görmüyor duymuyor gibiydi; ne Yener’in zarfı aldığığının ne mendillerin yerlere saçıldığığının farkındaydı.

Kocaman, kalın, abartılı bir zarf... Posta kutusundan aldığı zarfın aynısıydı, ama bu boştu.

O anda, belli ki hırsıyla yırtılmaya çalışılmış ama sertliğinden dolayı ancak bir köşesinden bükülebilmiş olan pembe yaldızlı kartı gördü: Annesinin kucağındaydı. İç içe iki kalp... Hemen anlaşılıyordu, bir düğün davetiyesiydi.

Anlam veremediği bir kıvılcım yandı sanki içinde, iç organlarına derin bir çizik atarak gelip geçti. Annesinin söylemesine gerek yoktu, anlamıştı...

“Baban evleniyor, oğlum!”

“Ağlama anne. Ne olacak evleniyorsa? Bilmediğin bir şey değildi ki, zaten ne zamandır o kadınla yaşıyordu.”

Seher Hanım, yaşlı gözlerini mendilinden kaldırıp oğluna dikti. Bunu bildiğine şaşırmış gibiydi. Dikkatle baktı: Oğlu büyümüş-tü; yüzündeki çocuk ifadesi gitmiş, gerçeklerle yüzleşebilecek kararlılıkta olgun bir delikanlı havası yerleşmişti sanki.

“Haklısın. Aptalca davrandım. Zarf banka adresime gelmiş, masama bıraktılar. Neden bilmiyorum, görür görmez kendimi çok kötü hissettim. Bankada duramadım, izin alıp çıktım.”

Seher Hanım sağa sola dağılan ıslak mendilleri toplayıp mutfaka yöneldi. Sıcak bir çay ikisine de iyi gelirdi. Hafta içi ilk kez bu saatte evde olduğuna göre, oğluna yiyecek bir şeyler hazırlama fırsatını değerlendirebilirdi.

Yener’in okul dönüşü evde ilk uğradığı yer mutfak olurdu. Aç kurtlar gibi dolaba saldırırdı. Yarım ekmek içine peynir, domates, sucuk, ne bulursa tıkar, içecek bir şeyler alır ve kendisini televizyonun karşısına atardı. Şimdi annesi evde olduğuna ve mutfak görevini üzerine almış olduğuna göre, ne yapacağını şaşırmış gibiydi.

Kapıdan girerken posta kutusundan aldığı zarfı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. İçindeki kartı çıkarmaya fırsatı olmamıştı. Gerçi

artık hiç hevesi kalmamıştı, nasılsa ne olduğunu biliyordu. Yine de otomatik hareketlerle kartı dışarıya çekti. O zaman, düğün davetiyesiyle birlikte karta tutturulmuş notu ve uçak biletini gördü:

Sevgili oğlum,

Mutlu günümde yanımda olmanı çok isterim. Birlikte gelirsiniz umuduyla annene de davetiye yolladım ama doğaldır, gelmek istemeyebilir. Sana uçak bileti yolluyorum, artık yalnız gelebilecek yaştasın. Düğüne katılırsan beni de Bahar'ı da çok sevindirirsin.

Baban

‘Pöh! Baharmış! Kara kış dese daha doğru olurdu,’ diye düşündü Yener.

Annesiyle babası boşanali uzun zaman olmuştu. O zamanlar daha sekiz dokuz yaşlarındaydı. Yine de... Kartı ve notu tekrar tekrar okurken farkına vardı ki içinde gizli bir yerlerde, bir gün onların tekrar bir araya geleceği umudunu taşımıştı bunca yıl. Oysa yaşam akıp giderken herkesi başka yönlere taşımış, annesiyle babası birbirlerinden giderek daha da uzaklaşmıştı.

“Haydi gel, bahar güneşinin keyfini çıkaralım.”

Bahar sözcüğünü duyunca Yener’in tüyleri diken diken oldu; ama belli etmedi. Seher Hanım sihirli elleriyle kısa zamanda hazırladıklarını bir tepsiye doldurmuş, tek eliyle balkon kapısını açmaya çalışıyordu. Hemen annesine yardıma koştu.

“Babam uçak bileti yollamış ama gitmeyi düşünmüyorum,” dedi aceleyle.

Seher Hanım tepsidekileri masanın üzerine dizerken çok sakin. Az önceki fırtınayı atlatmış, sağduyusunu yeniden kazanmış gibiydi.

“Olur mu öyle şey? Gidersin tabii.”

“Okulum var zaten.”

“Düğün tarihine dikkat etmedin mi? O zamana kadar okullar yaz tatiline girmiş olacak.”

Yener tarihe bakmamıştı, ama belli ki Seher Hanım davetiyeyi satır satır ezberlemişti.

“Olsun, yine de gitmem. O çağırıldı diye hemen koşacak değilim ya.”

Seher Hanım bir an konuyu orada kapatmayı düşündü, ama içinden bir ses bunun doğru olmayacağını söylüyordu. Yener ve babası uzun yıllar önce kopardıkları iletişimi yeniden kurmalıydılar. Belki de bu, iyi bir fırsattı.

“Bak canım, eğer gitmezsen ben güç durumda kalırım. Herkes sanır ki ben yollamadım seni.”

“Kendim gitmeyi istemediğimi yazarım babama.”

“Buna kimse inanmaz! Hem gerçek şu ki... Babanla daha sık görüşmelisin. Artık yerleşik bir adresi olacağına göre, zaman zaman gidip onda kalabilmelisin. Ne de olsa senin baban o.”

“Neden anne? Neden?”

“Ne, neden? Baban işte, ondan...”

“Yani neden ayrıldınız? Gerçekten...”

Seher Hanım bir an durdu, uzaklara daldı.

“İnanır mısınız? Artık nedenleri ben bile hatırlamakta ve anlamakta zorlanıyorum.”

Sonra da neşeli bir sesle ekledi:

“Ama bunun önemi yok, önemli olan şu an mutlu muyuz... Ne diyorsun Yener? Mutlu musun?”

Yener kalkıp annesine sarıldı.

“Evet anne, mutluyum. İnan mutluyum...”

Bir süre öyle kaldılar, sonra Yener birden balkonda olduklarını hatırladı; kollarını annesinin boynundan çözüp çevreden geçenlerin onu görmemiş olmalarını diledi. Hele karşı evin penceresinden Evren gördüyse birazdan telefon eder, “Yener bebek ooldu, gözlerim doooldu,” gibisinden sözlerle sinirini bozardı; haksız da sayılmazdı... Evren en yakın arkadaşığıdı ama bazen şakalarının dozunu kaçıırır, Yener’i üzerdi.

Tam o sırada telefon çaldı. Yener somurttu. ‘Hah işte, görmüş!’

Bir kerecik de sınav ertelensin, bizim takım kazansın gibi akıldan geçen iyi dilekler gerçekleşse olmaz mıydı? Nerede aksilikler piyngosu çekilişi var, ille gider onu bulurdu.

Yener telefonu duymamış gibi yaptı. Annesi de duymasa ne iyi olurdu. Ama bu şansla, bu dileği de gerçeğe dönüşemezdi tabii.

Seher Hanım telefona yöneldi. Yener balkonda somurtmayı sürdürüp annesinin, “Arkadaşın Evren seni arıyor,” diye seslenmesini bekledi. Ama içeriden hiç ses gelmiyordu. Bu kez meraklandı, başını uzatıp annesiyle Evren’in konuşmalarını duymaya çalıştı.

“Elbette, ben de öyle düşünmüştüm,” diyordu Seher Hanım.

Neyi öyle düşünmüştü? Az önceki duygusal anı annesi de mi komik buluyordu yani?

“Mükemmel bir çocuk aslında ama...”

Seher Hanım sesini iyice alçalttı:

“Tabii ki bazı sorunları olacak. Hele bu yaşta... Hiç kolay değil.”

Yoksa Evren’in annesiyle mi konuşuyordu? Çok ayıptı bu yaptığı. Gerçi kendisi de gizlice onun konuşmasını dinliyordu, ama bir annenin telefonda kendi çocuğunun dedikodusunu yapmasından kötü değildi.

Yener balkondan gürültülü bir şekilde salona girdi. Belki annesi geldiğini fark edince onu çekiştirmekten vazgeçer, başka konuya geçerdi.

“Nereden haberin olacak; neler yaşadık, ne sıkıntılarımız oldu... Arayıp sormadın ki.”

Seher Hanım, Yener’e sessiz durmasını işaret ederek konuşmasını sürdürdü.

“Ben sana ipucu verecek değilim. Kendin tanımaya çalış oğlunu... Bence bunu çoktan yapman gerekirdi..”

Yener’i ter bastı birden. Telefondaki babasıydı... Kesinlikle onunla konuşmaya hazır değildi. Şimdi değil. Hayır şimdi değil!

Başını olumsuz yönde sallayarak telefonu kendisine vermeme-sini, konuşmayacağını işaret etti annesine. Annesi başını sallayarak Yener’i onayladı.

“Yok... Konuşmaz... Elbette telefonda konuşamaz. İletişim kurmak için senin çaba sarf etmen gerekir... Evet öyle... Psikolojik bazı travmalar yaşandı hâliyle. İz kalmaz olur mu?”

Yener hemen odasına gidip yatağına uzandı. Babasının gide-rek daha az anımsadığı yüzünü yeniden çizmeye çalıştı belleğinde. Sesini hatırlamaya çalıştı. Ne zordu... Gözlerinden iki damla yaş süzölmek üzereydi ki Seher Hanım’ın sesi çınladı holde:

“Yeneer, neredesin? Gelseneee!”

“Gelmeyeceğim işte! Zorlama, gelmeyeceğim! Konuşmak istemiyorum!”

Ayak seslerinin ardından, odanın kapısı ardına kadar açıldı:

“Huysuzluk hapı mı yuttun oğlum, nedir bu uçuk havalar?”

Karşısında Evren duruyordu.

Negatif Elektrik

Evren, arkadaşının gözlerindeki kızarıklığı fark ettiyse de üzerinde durmadı. Çok heyecanlıydı.

“Haydi fırla, gidiyoruz. Süper Gazete için harika bir haber buldum.”

“Ne haberi?”

“Belediye sahihsiz köpekleri toplamış.”

“Zehirlemiş deme sakın!”

“Yok demeyeceğim. Yeni bir uygulama bu. Köpekleri yıkayıp doyurmuş ve çok ucuza satışı çıkarmışlar. Böylece hepsine bir ev bulunacak.”

“İlginç bir haber gerçekten... Belediye başkanı Hakkı Güven muhteşem bir adam! Ama şimdi çıkamam. Annem evde.”

Evren, kapıyı açanın Seher Hanım olduğunu o anda kavramış gibi şaşkınlıkla sordu:

“Sahi, bu saatte neden evde annen? Kriz yüzünden banka çalışanlarının işten çıkarıldıklarını duydum. Yoksa anneni de mi...”

Yener ters ters baktı arkadaşının yüzüne:

“Saçmalama. Annem çok iyi bir müdür bir kere, onsuz yapamazlar... Nereden aklına geliyor böyle aptalca düşünceler?”

“Ne bileyim. Kapıyı çaldığımdan beri garip bir elektrik alıyorum bu evden. Bir şeyler var ama çözemedim.”

“Medyum olmalıymışsın sen. Yıl sonu kermesinde başına bir külâh takalım, önüne de kristal küre... En çok kazanan stand seninki olur bak... Herkes önünde kuyruğa girip saçmalıklarını dinlemek için avuçla para verir.”

Evren sevimsiz bir espri patlatmak üzereydi ki durdu. Yener’in yüzündeki ifadeden ciddi bir şeyler olduğunu hissetti; belli ki şakanın sırası değildi.

“Anlatsana ne var, ne oldu?”

“Bugün bir düğün davetiyesi geldi...”

Evren bu kez çenesini tutamadı:

“Damat sen olmadığın sürece bir sorun yok!..”

Yener küskün bir tavırla:

“Ya babamsa?”

“Nasıl yani?”

“Öyle işte... Babam evleniyor.”

Evren bir an şaşırıysa da çabuk toparlandı.

“Evlenirse evlensin, ne fark eder? O varken de yokken de sen aynı Yener’sin. Bu seni değıştirmez ki.”

Yener gülümsedi. Evren’in hakkı vardı. Bu düğünün onu etkilemesine izin vermemeliydi; sonuçta yaşamlarında hiçbir şey değışmeyecekti.

“Haklısın. Annem üzüldü diye etkilendim ben de, yoksa babamın hayatında Bahar olmuş olmamış, bana ne!”

Evren’in garip garip bakması üzerine Yener açıkladı:

“Yani gelin hanımın adı Bahar da...”

“Ne yapacaksın? Gidecek misin?”

Yener duraladı. Gidecek miydi? Evet, gidecekti. Gitmeliydi. Hatta gidip annesi babası boşanmış sorunlu bir çocuk olarak düğünü babasının burnundan getirmeliydi. Yapabileceği hınzırlıklar aklından hızla geçerken gülmeye başladı.

“Ne gülüyorsun ya? Az önce somurtuyordun..”

“Düğünü düşünüyordum. İnsanın kendi babasının düğününü görmesi pek rastlanılacak bir şey değil; bulutların arasından yüzünü seyretmiyorsa tabii.”

“Beş yaşında mısın nesin kuzum? Bulutlardan seyretmekmiş... Pöh!”

“Bak bakalım kaç yaşındayım; beş mi, ha? Beş mi?”

Yener gülerek Evren’in üstüne saldırdı; iki arkadaş itiş kakış yerlerde yuvarlanmaya başladılar. Seher Hanım iki bardak çikolata sütüyle odaya girdiğinde, onlar kan ter içinde hâlâ güreşiyorlardı.

“Dursanıza çocuklar! Bir yerinizi inciteceksiniz. Yoksa ben bankadayken her gün böyle kavga mı ediyorsunuz siz?”

Evren hemen en terbiyeli hâlini takınıp ayağa kalktı, yüzünden yalancılık akan bir ifadeyle, “Yok Seher Teyze, olur mu öyle şey? Biz asla kavga etmeyiz,” dedi.

İki arkadaş göz göze gelir gelmez gülmeye başladılar.

Ayül Akal

Büyüyünce yazar ya da şair olmak, Akal'ın çocukluk düşüydü. 1974'te başlayan yazın serüvenini, 200'e yakın şiir, öykü, masal, anı, tiyatro oyunu ve roman türünde eserle sürdürdü. Çocukların kişilik gelişimi ve kendilerini tanımaları konusunda çalışmalar yaptı.

Kitapları Almanca, İngilizce, İspanyolca, Farsça, Azerice, Bulgarca, Macarca ve Arapçaya çevrilerek yurt dışında yayımlandı.

Yazarın ayrıca okul öncesine yönelik geniş koleksiyonu Uçanbalık Yayınlarında yer almaktadır.

Yazarla ilgili bilgi için: www.aytulakal.com

Kitaplarıyla ilgili bilgi için: www.aykita.com

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Öykü:

Babamın Sihirli Küresi, Benim Babam Sihirbaz
Babam Duymasın, Annem Neden Çıldırdı?
Kızım Nerdesin?, Kızım, Ben Çocukken
Oğlum Nerdesin?, Oğlum, Ben Çocukken

Roman:

Süper Gazeteciler-1
Süper Gazeteciler-2 Parktaki Esrar
Süper Gazeteciler-3 Likörlü Çikolata
Süper Gazeteciler-4 Belalı Davetiye
Süper Gazeteciler-5 Son Baskı
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 1 (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 2-Yaşayan Ölüler (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 3-Fare Sarayı (Mavisel Yener ile)
Kırmızı Arabanın Hayaleti
Süper Çocuklar-1 Renk Delisi
Süper Çocuklar-2 Ses Delisi
Süper Çocuklar-3 Koku Delisi
Süper Çocuklar-4 Süs Delisi

Aytül Akal

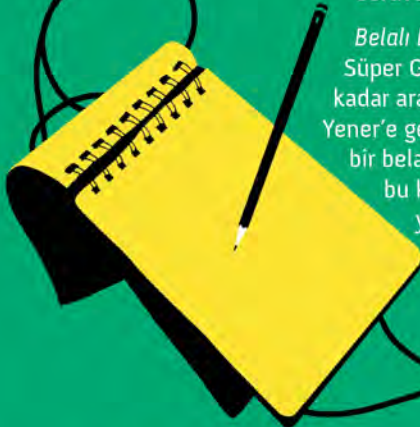
SÜPER
GAZETECİLER-4

BELALı DAVETİYE

Süper Gazeteciler serisi yedinci sınıfa giden dört arkadaşın kendi çabalarıyla hazırlayıp dağıttıkları Süper Gazete için haber toplarken karıştıkları heyecan dolu serüvenleri anlatıyor; arkadaşlıklarını, okul ve aile ilişkilerini genç okurlarıyla içtenlikle paylaşıyor.

10-14 yaşın ilköğretilere girişte karşılaştıkları sorunların da yansıtıldığı roman, sürükleyici dili ve heyecanlı öyküsüyle, okurlarını daha ilk sayfalardan serüvene katıyor.

Belalı Davetiye'de okullar tatil olunca Süper Gazete'nin basımına sonbahara kadar ara verilir. Ama macera bekler mi? Yener'e gelen davetiye sanki onu büyük bir belaya davet etmektedir. Üstelik bu kez Yener başka bir kentte, yalnız başındadır...

tudem.com

tudem yayınevi grubu

ISBN: 978-605-285-609-3

9 786052 856093